

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 26.

26de juni 1892.

18de aarg.

God morgen!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. sendes det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stedernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

103 b.

Hvem var det, Gud benyttede som et redskab til at hjælpe Saul? Hvem var Ananias? Hvor boede han? Hvad sagde Gud til ham? Hvad svarede Ananias? Var han straks villig til at adlyde Herren? Hvorfor ikke? Men hvad svarede Herren ham? Hvorfor vilde atfaa Gud bruge Saul? Hvad vil det sige, at han skulde „bære Herrens navn“? For hvem skulde han forkynde evangeliet? Kunde han det i den stilling, hvori han nu var? Hvad skulde derfor Ananias gjøre med ham? Skulde han bare hjælpe ham legemlig? Hvad gjorde han da med Saul? Og hvad gjorde han med ham, da han havde faaet sit syn igjen?

Hvad gjorde Saul, efterat han var bleven døbt? Hvilket navn antog han nu? Og hvilken stilling i livet havde han for frentiden? Hvem havde kaldt ham til apostel? Vilde de andre apostler ogsaa anerkende ham som saadan? Virkede han meget som apostel?

Hvormange rejser foretog Paulus? For hvem var det især han prædikede? Hvad er han derfor bleven kaldet? Hvor var det de tvøende først blev kaldet kristne? Hvor længe prædikede Paulus der? Hvorhen drog han saa senere? Hvilken virkning havde hans prædiken i Europa? Var det bare ved sin mundtlige prædiken, han virkede paa de tvøende? Hvor mange breve af Paulus har vi i bibelen? (Se nr. 106.)

Syntes jøderne godt om Paulus's virksomhed? Hvad gjorde de med ham? Var de helbige i sin forfølgelse? Hvor var det, de greb ham? Naar stede det? Hvad vilde de da gjøre med ham? Til de udføre sit forset? Hvorfor ikke? Hvorfor sendte lands-høvdingen ham til Rom? Hvorfor skulde han dømmes af keiseren? Hvilken dom fik han? Hvad gjorde han efter sin frikendelse? Staar denne rejse omtalt i bibelen? Kom han senere tilbage til Rom? Hvorledes var stillingen da i det romerske rige? Hvorledes

gik det Paulus i denne forfølgelse? Var der noget anden af apostlerne, som blev henrettet paa samme tid? Hvilken død fik Petrus? I hvilket aar var det?

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Selv alligatorene syntes ikke at merke noget, og de blev liggende ubevægelige, indtil seminolen var kommen midt ud i floden; men da fik de pludselig øie paa de brogede fjær, som prydede indianerens hoved, og som altfor tydelig ragede over vandet. I næste øieblik havde den gamle alligator styret sig i vandet og svømmede med rasende hurtighed ned mod den vilde, der straks havde opdaget sin fiende og gled som en aal gjennem vandet.

Det øieblik, da den kjæmpemæssige alligator vilde gribe indianeren og ribe ham med sig, kunde ikke være fjernt.

Rodrigo stod som naglet til jorden. Hvad skulde han gjøre? Lanterne stormede i hans bryst.

„Han er min dødsfiende“, sagde han til sig selv. „Den vilde hader dødelig, og at han kommer i fiendtlig hensigt, det er sikkert. Men at han nu vil blive alligatorens bytte, det er endnu sikrere. Er jeg da ikke en morder for Gud, hvis jeg tillader, at et menneske, som jeg kan redde, bliver robdyrets bytte? — Men han er jo din fiende! — Herren siger: „Efter eders fiender!“ —

Saadanne var de tanker, som for gjennem Rodrigos hjæl, og snart efter var han sprungen op og ileet henover langs den sum-pige flodbred.

Den vilde svømmede med umaadelig, næsten overmenneskelig anstrengelse; der var dog liden udsiget til, at han vilde kunne redde sit liv. Det var nu ogsaa vanffeligere at svømme, da floden der, hvor han netop befandt sig, var fuld af stv, som hindrede hans bevægelser; endmindre gik det an for

ham at tænke paa at vade det stykke, han havde igjen; thi isaafald vilde hans fødder synke dybt ned i den bløde bund. Ogsaa alligatoren havde vanskeligere for at komme saa hurtig frem her, og dog blev afstanden mellem dem stadig mindre.

Seminolens kræfter syntes at ville svigte ham. Man kunde se, hvorledes han for hvert minut blev langsommere i sine bevægelser. Angstens sved perlede frem paa hans pande; hans aandedræt var stønnende, og øinene traadte næsten ud af sine hulninger.

Alligatoren snøstede af begjærighed og anstrengelse. Den var nu kommen saa nær, at den hvert øieblik kunde gribe indianeren, — da knaldede pludselig to skud lige efter hinanden lige over seminolens hoved.

Skuddene kom fra Rodrigo. Hverken indianeren eller alligatoren havde merket hans tilsynekomst paa flodbredden; dertil havde rødhuden været altfor optagen for at frelse sit liv, og krokodillen altfor ivrig i sin forsøgelse. Plantageeieren havde dennegang kunnet styde paa saa nært hold, at han var sikker paa at træffe paa rette sted, og for ganske at faa livet af det stygge dyr, styrter han i næste øieblik ud i sivet og affyrer sit gevær ind i selve alligatorens gab. Dyrret udstødte en skrækelig pibende lyd, og vandet farvedes rødt af dens mørke blod. Endnu gjorde den nogle frygtelige slag frem og tilbage med sin kæmpemæssige hale; men dermed var det ogsaa ude med dens liv.

Indianeren havde endnu kræfter nok til at krybe iland, men sank derpaa om som livløs, medens Rodrigo stod der seiersstolt midt mellem den fiende, som han havde reddet, og den fiende, som han havde dræbt. Taknemmelig rettede han sit blik mod himmelen. Han havde vundet en dobbelt seier, baade over det forhadte dyr og over den stygge egentjærlighed, som havde villet glæde sig over, at et medmenneske, som var hans fiende, blev dødens bytte, og begge dele var han glad over. Hans blik hvilede dog ikke

paa den reddede indianer, men paa den sældede alligator, hvis kæmpemæssige størrelse han først nu rigtig kunde betragte paa nært hold. Tilfredsstillelsen ved endelig at have faaet hevne sig paa det frygtelige udyr bragte ham næsten til at glemme indianeren. Nu havde han altsaa opnaaet, hvad han saa længe havde stræbt efter. Hans trofaste tjener og hans kjære hund var endelig hevnede.

(Fortsættes.)

Ørneklippen.

(Med billede.)

David Burns var en liden skotsk hyrdegut. Hele dagen igjennem sprang han ikap med sine faar i hjerne og var glad og lykkelig som lærken under himmelen. Han tjente hos den rige baron, som eiede slottet nede i dalen.

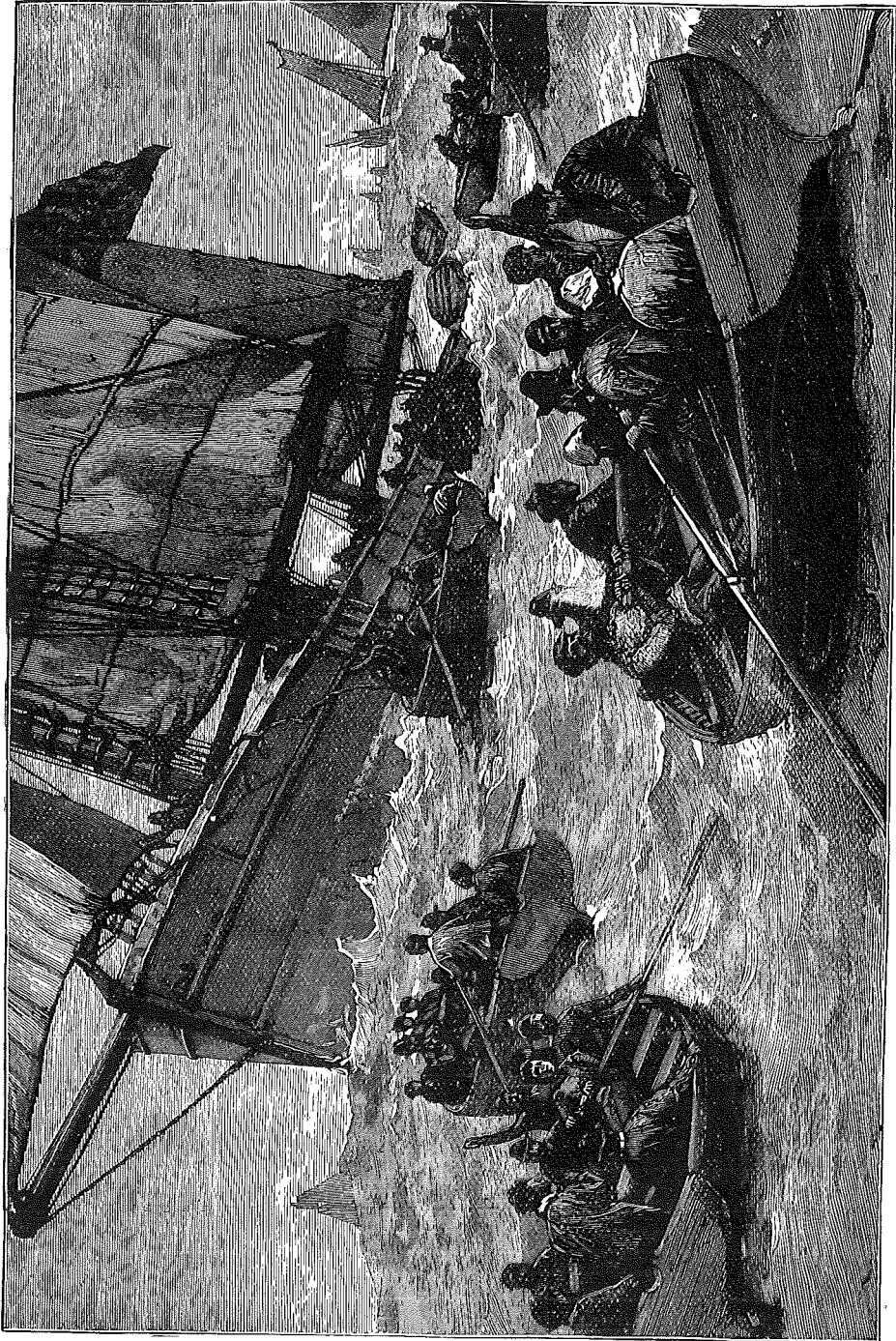
At være faarehyrde er i Skotland ikke netop noget let arbejde, især om vaaren, naar der er en hel mængde smaa lam, som maa passes. Ofte maa hyrden klatre ned i kløfter for at hente op de smaa stakler, som er faldne ned, eller vade over stride fosse for at redde et lam fra at drukne. Et saadant liv medfører hver dag nye oplevelser, og det kunde saaledes nok smage en kjædet og djerv gut som David.

En vakker morgen sent paa vaaren, da David netop havde ført sine faar op ad en høi bakke, hører han nogen nedensfra raabe: „David!“ Han saa ned og fik øie paa en ung gut af hans egen alder; han saa straks, hvem det var, og rev raff af sig sin slidte hue og svingede med den til gjenhilfen. Hans øine straaledede af glæde; thi det var baronens søn, som havde været hans ven og legekamerat fra de havde været bitte smaa.

„Jeg har fri fra skolen nogle dage“, sagde gutten, „og har ledt efter dig overalt; jeg er meget nysgjerrig for at faa vide,

Ørneredet.

Mission paa Nordboen.

om du har holdt dit løfte og fundet noget ørnerede, som vi kan hjemsføge sammen."

"Det var morsomt, at du er kommen hjem, Willie. Ja, jeg har fundet et rede, men jeg har troet, at det var bedst at vente, til ungerne blev noget større, før jeg forsøgte at røbe en til dig", sagde David.

"Jasaa! Men lad os slaa følge nu! Det skal blive moro!"

"Nei, idag er det ikke heldigt veir til at klatre i fjeldet. Se, hvor tæt taagen ligger om toppene. Vi maa vente til en klarere dag og se til at faa et par mand med os."

"Hvor er det, redet er?" spurgte Willie.

"Deroppe i Ørneklippen."

"Na, det er da ikke saa langt. Det vilde være meget mere morsomt, hvis du og jeg gif alene."

Da David betænkte sig og rystede paa hovedet, tilføjede han: "Nu vel, saa gaar jeg alene. Jeg er ikke ræd; men du kan gjøre, som du vil."

Derpaa svingede han sig om paa hælen og gif sin vei.

David stod en stund og saa efter ham. Han følte sig baade ærgerlig og bedrøvet; thi han holdt meget af sin herres søn og skulde gjøre, hvad det var, for hans skyld. Men hvad skulde han nu gjøre? Skulde han blive, hvor han var, og lade Willie alene klatre op i "Ørneklippen" og saa kanske komme i den tykke taage, som laa over fjeldtoppene? David vidste godt, at mere end en hyrde havde sat livet til i fjeldet, og nu vilde hans herres søn give sig iveri did.

Han behøvede ikke mange minutter for at tage sin beslutning. Han bad en af de andre gutter om at passe hans hjord en stund, og ilede derefter, saa hurtig han kunde, hen igjennem den ujevne mark i den retning, hvor Willie var forbundet.

Snart havde han taget ham igjen.

"Hvis du endelig vil gaa idag, Willie, saa kan jeg nok være med", sagde han.

"Ja, nu kjender jeg David igjen", ud-

brød den anden glad. "Jeg troede, du var paa vei til at blive en rædhare."

David svarede ikke; men en sterk rødme steg op i hans kinder.

Nu begyndte de at klatre høiere og høiere, og snart havde de nærmet sig den hvide skodde, som stille og urørlig hang over klippe-spidsen. Tilfids naaede de det sted, som kaldtes "Ørneklippen". De klatrede nu meget forsigtig, da bratte styrtinger omgav dem. Klippen hang udover en steil fjeldvæg, ved hvis bund der laa et lidet vand. Taagen syntes for hvert øieblik at sænke sig lavere og lavere og snart at komme til at hindre al udsigt.

"Vi maa skynde os og finde redet", sagde Willie og pegede opover. "Hys, Willie! Se der!" David pegede nedover. "Vig endelig stille! Vi maa lade dem der flybe først."

Gutterne gjemte sig hurtig bag en stor sten og spejdede ivrig nedad. Der saa de et par vældige ørne sidde paa en klippespids; sandsynligvis var deres rede bygget lige ved denne. Rundt om var spredt ben af lam og andre dyr, og David formanede atter Willie til at ligge aldeles stille, indtil ørneparret fløj bort for at finde føde; ellers kunde gjerne de store ørne komme til at angribe dem.

Willie havde vanskeligt for at følge dette raad. Han glemte alt i sin iver for at eie en ørneunge. Imidlertid ventede de utaalmodig paa, at de voksne ørne skulde flybe bort; men de lod ikke til at ville skynde sig. De fløj blot i vide kredse omkring redet og satte sig undertiden ned paa en klippespids. Tilfids syntes de at tilstrige hinanden en opfordring til at flybe affed for at skaffe middag til sig selv og sine unger, og snart efter hævede de sine store vinger og fløj høit op over klipperne. Et øieblik efter kunde gutterne ikke længere se dem paa grund af skodden.

Nu var det rette øieblik kommet. David bad Willie om at være stille og vente en

stund og holde skarpt udlig, om de gamle Børne skulde komme tilbage, og isaafald varsko ham. Derefter tog han af sig jakken, begyndte at klatre ned til ørneredet og forsvandt nede i klippevæggen. Netop i det samme sankede taagen sig og borttog hvert spor af udsigt.

Hvor længe Willie blev liggende og vente, kunde han aldrig med bestemtighed sige, men længe var det, han saa der paa klippekanten og lyttede og spejdede efter noget tegn fra David. Han begyndte at angre paa, at han havde overtalt den trofaste kamerat til at indlade sig paa dette uvæbspil. Han vovede ikke at raabe af frygt for, at ørneparret skulde komme tilbage. Han krøb saa langt ud over skrænten, som han kunde, og saa ned; men taagen hindrede ham fra at opdage noget.

Til sidst kunde han ikke længere udholde denne ubished. Han bøjede sig saa langt udover, som han kunde, og raabte: „David!“

Men — hvor skrækkeligt! I samme øjeblik hørtes lyden af vingeslag; det kunde ikke være fra andre end fuglenes konge. Nu lettede ogsaa taagen, og han fik et glimt af David, som gjorde forvilede anstrengelser for at komme bort, uden at det vilde lykkes ham.

„Hjælp, hjælp!“ skreg Willie, aldeles fra sig selv af skræk og uden at tænke over, hvor liden udsigt der var til, at nogen skulde høre ham paa dette ensomme sted.

Men derovenfra vaagede et faderøje over de to uforstandige børn. Gud skyrede det saa, at netop to hyrder var i nærheden, og disse skyndte sig straks til deres hjælp. De forstod snart, hvad der var paa færde; den ene havde heldigvis et toug med sig, og dette benyttede de sig af ved forsøget paa at redde den stakkels gut.

Det var ogsaa paa høi tid; thi i det samme David satte sin fod i den løkke, som de havde bundet i touget, fløi begge ørnene rasende mod ham, hug efter ham med sine

neb og søgte at slaa Børne fast i hans arme. Mændene deroppe gjorde alt for at skræmme dem; den ene kastede stene og kjepper paa fuglene, medens den anden sammen med Willie halede David op. Den stakkels gut blødte af flere saar; men han holdt triumferende en liden ørneunge fast trykket ind til sit bryst.

De skulde nu tiltræde hjemturen; men David var saa udmattet af blodtabet, at han havde vanskeligt for at gaa, hvorfor de to mænd maatte bære ham paa sine sterke arme. Efter Willies udtrykkelige ønske førtes han til hans faders slot nede i dalen.

Willies far var meget misfornøjet med sin søn, som havde overtalt den stakkels hyrdegut til at være med paa et saa dumdriftigt foretagende; men hans øine lystede, da Willie fortalte om sin vens uegennyttighed og mod.

Den kjække gut kom sig snart af sine saar og kunde glad og fornøjet som før passe sin hjord. Men Willie havde faaet en lærdom, som han aldrig glemte; hvor nær var ikke et liv gaaet tabt blot for at tilfredsstille hans egenkjærlige indfald!

Missjon paa Nordsøen.

(Med billede.)

Doggerbank er navnet paa en stor sandbank i Nordsøen mellem England og Danmark. Her fanges store masser af fisk, og stedet besøges aarlig af fiskerfartøier i hundredevis, særlig fra England og Holland.

Det har været et vildt, ugubeligt liv, som i fiskertiden har været ført herude; især har brændevinet her som andensheds været til stor forhandelse. For at modarbejde denne ugubelighed har der i de senere aar været sendt et missionsfartøj til Doggerbank, der har som maalt at udbrede hellige skrifter blandt fiskerne og samle dem til opbyggelse om søndagene og ellers i fristundene. Det er et billede fra dette velsignelsesrige arbejde, vor tegning idag fremviser.

En spotters straf.

Doberglatt i Schweiz boede en gift mand, der først en tid havde været murer, siden skorstensfeier og tilsidst væsentlig søgte sit levebrød som fuglefanger. En dag gik han ind til byen Zürich for at sælge sine fugle og en del andet; da han var færdig dermed, besteg han sammen med en del andre folk, som havde været paa torvet, en møllervogn og kjørte hjemover.

Da de havde kjørt en stund, traf der op til et voldsomt uveir, og snart efter begyndte et ualmindeligt sterkt haglveir. Den ugudelige mand ærgrede sig over uveiret og udbød pludselig i en spottende tone, idet han saa op mod himmelen:

„Hvad er det, du finder paa deroppe nu?“

Vognen kjørte endnu nogle skridt, men da tiltog haglveiret i den grad, at hestene blev urolige, og som følge deraf veltede vognen med alle de iværende mennesker og blev

kastet i en dyb grøft. Men merkelig nok kom hverken mennesker eller heste det mindste tilskade undtagen den ovenfor nævnte spotter; han kom under vognen og knustes, saa han fire dage senere afgik ved døden under store smerter.

Denne tildragelse fandt sted i 1850aarene og er en alvorlig mindelse om disse ord af den hellige skrift: „Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte.“ For denne mands vedkommende fulgte endog straffen lige efter, at hans gudsbespottelse var udtalt, og det var høist gribende og vækkende for de andre, som var med i vognen, ligesom for hele den menighed, hvor han var hjemme.

Redskriveren af disse linjer tilføjer: „Mine forældre har ofte fortalt mig herom; de havde selv oplevet det og kjendte personlig den ulykkelige mand.“

Opløsning paa billedgaaden i nr. 24.

Tag i seer i en anden haand.

Billedgaade.

Dum a

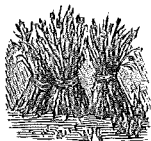
d

gj

e

1 for

d.

